

Based True Story

เด็กน้อยกับขุมทรัพย์ สุดขอบฟ้า

แลนอรุณ พูนพิพัฒนศรี
นักพัฒนาศาสตร์พยากรณ์ฯ

ประกาศ โยกย้ายแบบสายฟ้าแลบ ด้วยเหตุผล
เพื่อการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพ
แต่คนวงในรู้กันดีว่า มันเป็นเรื่องการเมืองมากกว่าอื่นใด หนึ่งในนั้น
คือ ฉัน ที่ช็อคกับการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในชีวิตการทำงาน ต้อง
รับผิดชอบงานที่ไม่คุ้นเคย ไม่ถนัด ต้องปรับตัวอย่างมากทั้งเรื่อง
ตัวงาน ผู้ร่วมงาน และสถานที่ทำงานที่อยู่ต่างจังหวัด

โลกมืด...เศร้าซึมประมาณ 10 วัน ความคิดวนเวียน
ความเครียดเข้ามายึดเกือบเต็มพื้นที่ ว่างนั้นมีกำลังใจได้คืนจาก
เพื่อนร่วมงานส่งมาเชียร์มากมาย บางคนบอกเป็นโอกาสดี อยู่ห่าง
ไกลเจ้านาย มีอิสระ ที่ทำงานสวยงามทั้งตัวอาคาร และธรรมชาติ
ที่รายล้อม เงียบสงบ มาทำงานยังกับมาตากอากาศ มันก็เป็นแค่
คำปลอบใจที่ทำให้รู้สึกดีเท่านั้นแหละขณะนี้เอ๊ย

เด็กน้อยข้างกายที่บางครั้งขี้สงสัย ชอบถามโน่นนี่นั่น หรือมัก
ออกมาเล่นสนุกอยู่บ่อยครั้ง ช่วงหลังห่างหายไปนาน วันนี้เผลอหน้า
ออกมาหัวเราะเรีงว่า “อย่ามาตลกนะ กำลังขี้เรียส ไม่มีเวลาเล่นด้วย”

พี่ชั้นนี่กลัวอะไรละ!!! ก็แค่ไม่เคยลงมือทำมาก่อนเท่านั้นเอง
แต่พี่ก็เคยเห็นคนอื่นเขาทำ เคยสัมผัสกับงานเหล่านี้ จำได้หมดตอน
พี่ชั้นนี้หัดเดิน หัดว่ายน้ำ หัดเล่นกีตาร์ เริ่มจากสิ่งที่เราไม่เคย...
ไม่เป็นมาก่อนทั้งนั้น

ฉันหันไปมองเด็กน้อยชั้นนี้อ่างเต็มตา...ทำไมพี่ชั้นนี้ยัง
ทำได้

อืมมม!!! ตอนนั้นพี่อยากว่ายน้ำเป็น อยากเล่นดนตรีได้ พี่
เลยไม่กลัวอะไรทั้งนั้น

เสียงดีดนิ้วดังขึ้นพร้อมยิ้มแฉ่ง...ง่ายนิดเดียว!!! งั้นพี่ต้อง
เปลี่ยนความรู้สึกจากไม่อยากทำ เป็นอยากทำ อยากเรียนรู้อะไร
ใหม่ๆ นื่องว่าน่าตื่นเต้นดีออก

เออ!!! พูดย่อยดีเนอะน้องชั้นนี้ แต่พี่ยังไม่มั่นใจอยู่ดี
แล้วทำไมต้องทำให้เป็นเรื่องยากด้วย

พี่ชั้นนี้หัดว่ายน้ำตอนอายุ 19 พี่จำได้ใหม่ว่า ตอนนั้นพี่กลัว
มาก พี่ล้าล้าน้ำตั้งหลายครั้ง และจะยอมเลิกเรียนกลางคันเสียด้วยซ้ำ
แล้วอะไรที่ทำให้พี่ผ่านไปได้

พี่คิดว่า คนอื่นยังทำได้ พี่ก็ต้องทำได้ ยิ่งเห็นเด็ก 7-8 ขวบ
ว่ายน้ำไปมา ยิ่งรู้สึกท้อแท้...เลยฮึดสู้

ตอนนั้นอีกจำได้ใหม่ ที่พี่บอกว่าโค-ตระยาก พี่ร้องให้ตั้ง
หลายหน พี่ไม่ถนัดเลย แต่ไม่มีทางเลือกที่ดีไปกว่านี้แล้ว เมื่อเทียบกับ
วิชาการละคร วิชาดนตรีไทย แล้วทำไมพี่ถึงผ่าน แถมได้ A ซะด้วยนะ

น้องชั้นนี้...ทำไมพี่จะจำไม่ได้ เป็น Classic Case ของพี่เลย
เรียนร้องเพลงไทยเดิม ตอนปี 1 ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า ชีวิตนี้จะได้
ชิมรสชาติที่บอกไม่ถูกแบบนี้ พี่เป็นคนร้องเพลงเพี้ยนนะ แล้วดันมา
เจอเพลงไทยเดิมที่มีลูกเอื้อนลูกคอกหลายชั้น พี่ซุ่ม และก็ซุ่มเป็น

20-30 รอบ จนเสียงแหบแห้ง ไปจนถึงวันสอบ

คนหนึ่งที่เขามาลงวิชาเลือกนี้ เขาซิลลิกันทั้งนั้น เรียนเพื่อมาเอาเกรด เขาก็แค่ 3-4 รอบ เขาก็ได้เกรด A, B สบายๆ แล้ว สำหรับพี่ครูมีเมตตาวงอย่างมาให้เกรด A ครอบอกให้คะแนนความขยัน ความตั้งใจ สู้ไม่ถอย ถ้าให้คะแนนเฉพาะส่วนที่ร้องพี่ได้แค่พอใช้ แต่เชื่อไหมน้องชั้นนี้ พี่ดีใจ ภูมิใจสุดๆ เลยกับ A พยายาม ภูมิใจที่เอาชนะตัวเองได้

เสียงดีดนิ้วดังขึ้นพร้อมยิ้มแฉ่ง!!! อีกครั้ง ง่ายนิดเดียว!!!
ชั้นพี่ชั้นนี้ก็ใช้ทัศนคติ “Can Do” อย่างเดิม กับ “พลังเอาชนะตัวเอง” ให้ได้...ไม่ต้องแข่งกับใคร รับรองผ่านฉลุย

การยอมรับตามความเป็นจริง

เปิดใจเรียนรู้สิ่งใหม่

และมีกำลังใจเข้มแข็งกับ Bad Day ทำให้สามารถผ่านวิกฤติชีวิตแห่งการงานครั้งนั้นไปได้ ที่สำคัญทำให้ฉันค้นพบศักยภาพอีกด้านหนึ่ง ที่หลบๆ ซ่อนๆ เคยคิดว่า เป็นเรื่องเล่น เป็นเพียงงานอดิเรก ทำให้เรามองข้ามทักษะเหล่านั้นไปโดยสิ้นเชิง

แต่พอเอาเข้าจริง ทักษะสำรองเล่นๆ เหล่านั้น กลายเป็นทักษะสำคัญ เป็นตัวเอกช่วยชีวิต สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในงานใหม่ได้อย่างยอดเยี่ยม ลงตัว ผลงานได้รับ Feedback ดีเกินคาด ทำให้การทำงานสนุกแม้เจอปัญหาต่างๆ นานา

ตลอดจนได้สร้างภูมิคุ้มกัน และสามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลง (Change) ที่เกิดขึ้นตามมาอีกเป็นระลอกได้ดีขึ้น ไม่ล้มเหลวทั้งกายใจ ล้มแล้วลุกได้เร็วขึ้น

ความคิดของเราน่ากลัวที่สุด โดยเฉพาะความคิดเชิงลบที่สามารถทำลายล้าง (Disrupt) ได้ทุกอย่าง แม้กระทั่งความฝัน ความมุ่งมั่น ความกระตือรือร้น การรู้จักตนเองจึงเสมือนกับการได้ค้นพบขุมทรัพย์พลังอันยิ่งใหญ่

ภาพในอดีตเมื่อ 7 ปีที่แล้ว มันหลังไหลเข้ามาเป็นฉากๆ คมชัดเจนในความรู้สึก เหมือนเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน ฉันสงสัยกว้างให้กับน้องปรายฟ้าลูกน้องคนใหม่ ซึ่งเธอมองฉันอย่างไม่ค่อยไว้วางใจนัก...คงเห็นท่าทีของฉันที่นิ่งๆ ไม่แสดงความตื่นเต้น แต่ในดวงตาคู่คู่นั้นของน้องปรายฟ้ามีฉายแววขอความเห็นใจจริงจังแฝงอยู่

ปรายฟ้าไม่รู้จักจริงๆ ค่ะว่าจะเริ่มต้นทำงานนี้ได้อย่างไร จับต้นชนปลายไม่ถูกจริงๆ ขณะพูดเธอก็ขมขื่นมาที่ฉัน และที่สำคัญปรายฟ้าเป็นหัวหน้าจะนำทีมได้อย่างไร ในเมื่อปรายฟ้าเองยังมีแต่บัดด้าน

บอกตรง ปรายฟ้าไม่ชอบ...ไม่ถนัดงานลักษณะนี้เอาซะเลย พี่ชั้นนี้คิดว่า ปรายฟ้าเก่งมากใช้ไหมคะ (ไว้วาย!!!) แถมตื่นตูมไปก่อนทั้งที่ยังไม่ได้ลองทำอะไรสักอย่าง

แต่การส่งคนลงสนามรบอย่างนี้...ให้มาตายเอาดาบหน้าชัดๆ เหน่ท่านประธานบอกว่า การปรับโครงสร้างองค์กรเพื่อให้ทุกคนได้แสดงศักยภาพอย่างเต็มที่ เพื่อนำพาองค์กรของเรา Blue Mountain

ให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในยุคโลกป่วน (Digital Disruptive World)

ความเยียบคืบคลานเข้ามาในห้อง และยื่นมองเราทั้งห้อง ประชิดตัวแบบตาไม่กระพริบ

พี่ดีใจ...ที่ปรายไว้วายววย ตื่นตูม

ฉันขอยืมถ้อยคำที่เธอพูดมาใช้ และฉันพูดออกไปตรงๆ ด้วยความตามั่นใจจริงๆ ทำเอาน้องปรายฟ้างัดหัวเริ่มขมวดเข้าหากัน...ไปต่อไม่เป็นเลยที่เดียว ขณะนั้นพี่ก็ยกแม่บ้านเข้ามาเสิร์ฟน้ำตามเวลาที่ฉันนัดแนะไว้พอดี ฉันรู้ว่าเธอเริ่มคอแห้ง และเริ่มเครียด

เรามาดื่มน้ำมะนาวอุ่นๆ กันก่อนน่าจะดีนะคะ ว่าแล้วฉันก็ยกแก้วน้ำมะนาวขึ้นดื่มไปก่อน น้องปรายฟ้าก็ยกขึ้นดื่มบ้าง ช่างเป็นน้ำมะนาว อร่อยชื่นใจที่สุดในรอบปี ไม่เปรี้ยวแหลมเกินไป มีรสชาติเค็มตัดเปรี้ยวให้กลมกล่อม ฉันแอบเห็นแววตาคู่คู่นั้นมีประกายวิ้งขึ้นมา

การที่เราเพิ่งรู้จักใครสักคน แล้วเราบอกว่ารู้สึกไม่ชอบที่หน้าเขาอย่างแรง ไม่อยากร่วมงานกับเขา ถ้าเป็นปราย...ปรายจะรู้สึกอย่างไรคะ อืมมม!!! ปรายว่ามันก็ไม่แฟร์ เราไม่ควรรีบตัดสินใคร เราควรศึกษา...เรียนรู้เขา ให้โอกาส ให้เวลาได้พิสูจน์

ฉันนึกดีใจที่ได้ลูกน้องที่มีทัศนคติดี นับว่าต่อยอดได้ง่ายขึ้น การรู้จักตนเองเป็นการเรียนรู้ที่จะหาขุมทรัพย์ในตนเองที่มีค่ามหาศาล

ก่อนออกจากห้อง น้องปรายถามขึ้นว่า พี่อ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยหรือคะ

พี่ชอบอ่านหนังสือค่ะ หนังสือเป็นคลังสมบัติที่มีค่าอีกแห่งหนึ่ง เป็นทั้งความรู้ และแรงบันดาลใจที่ดีเยี่ยมที่เราสามารถค้นหาได้ด้วยตัวเอง แต่พี่ติดโบราณอยู่ คือยังชอบอ่านหนังสือเป็นเล่ม หยิบจับต้องได้ ยังไม่ค่อยชอบอ่านจาก Smart Phone สักเท่าไร

ถ้าฉันท้อ และยอมแพ้ในวัน Bad Day ฉันคงไม่สามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นครั้งนี้ได้ และคงไม่สามารถให้คำแนะนำที่ดีกับลูกทีม

ขอบคุณพี่ชั้นนี้มากๆ สำหรับข้อคิดดี+ดี ทำให้ปรายได้ขบคิด และมีไอเดียกับงานใหม่

ขอบคุณ Bad Day ขอบคุณเด็กน้อย และขุมทรัพย์สุด

ขอบฟ้า TPA news